

## Zorenje

Mere resnice v okradenih krošnjah gnezd  
ob bednejših slikah bežanja,  
žuljavih, trdih besedah strahu  
sočutja do vlažnih, bolnih kleti,  
z darovanjem izžganih verig  
v laježu volčje mesečine,  
psov podarjenih za praznik  
v nočeh ciganskih konj in kraj  
v rokah, očeh in ustih otrok.

Lakota v šapah in gobcih iskanja,  
ubijanje na ostrini oči in zob  
v ogradah dednosti in vere  
za mrtvece v okopih prvega zorenja  
in matere izjokanih oči v črnini,  
sovražnost nebogljena v vodah vetrov  
in vrbovja v kopnini jutra,  
v meglah pogovorov noči z nočjo  
metafora laži v resnici zamujenega koraka  
ob srečanju s prastaro čarodejko,  
Vse za ponosen greh idej  
v otroških zapoznelih sanjah darovanja.

Kovinski lesk v topolih vodovja  
utrujenih in zapoznelih rek  
v veternih poteh s skovikom  
sitim src zastraženih cipres,  
gnus in slast v besedah slačenja,  
v objemu semenja krik sanj  
in odtujena boleost v prsih sinov.

Našli so kamen velikih mož  
in v njem skelet stoletij,  
nagrobni napis belih bogov  
v perjanici zadavljenih rož in otrok,  
in ker so iz kamna stopile kosti  
s staro krojo v razpraskanih ustih,  
z rojstvom dni v iztaknjenih očeh,  
sem ti vzel dlani.